

CHOBOTNICE

V encyklopedii pod heslem *chobotnice* stojí: *Hlavonožec s osmi chapadly. Žije v moři. Je považován za nejinteligentnějšího bezpáteřního tvora. Vyniká schopností učit se a skvělou pamětí.*

Ve světě darebáků je *chobotnice* krycí označení pro někoho, koho nikdy nikdo nespátřil. Chobotnice byl i tajný název pro hrozný zločin, který plánoval.

Ale je vůbec *chobotnice* mužského rodu? Skrývá se za tím jménem nějaký muž? Nebo snad žena? To nikdo netušil.

Více než rok sprádala *Chobotnice* své plány. Šlo o pomstu a o peníze. O hodně peněz, míněných jako odškodné. A její oběť musí trpět.

Podobně jako *hlavonožci* v moři, kteří své skrýše ohradí kameny, aby ochránili citlivá měkká těla, obstarala si i *Chobotnice* úkryt. Pokoj bez oken, hluboko

pod zemí. Byl v něm jen stůl tvořený dřevěnou deskou na dvou vyklápěcích kovových stojanech a kancelářská židle na kolečkách. To bylo všechno. Bylo to tu cítit vlhkým betonem a shnilou vodou, ale na tom ani za mák nezáleželo.

Na stole stálo osm lahviček s uzávěrem z broušeného skla, jaké bývají k vidění v lékárnách. Všechny obsahovaly stříbřitě lesklou tekutinu připomínající rtuť. Byla však řidší a lehčí, jako tekutá vata.

Chobotnice brala do rukou jednu lahvičku po druhé a lehce je protřepala. Kapalina se jen krátce pohnula a pak se okamžitě rozplynula v mihotavou páru, která zaplnila celou lahvičku. Jakmile se lahvičkou přestalo hýbat, proměnila se pára zpět v kapalinu.

Obstarat tuto látku představovalo zpočátku pro *Chobotnici* takřka neřešitelný problém. Pocházela totiž z laboratoře, jež se nacházela v podzemním bunkru a byla ve dne v noci střežena ozbrojenými muži.

Pak bylo ale náhle všechno docela jednoduché. Jeden z chemiků, kteří v laboratoři pracovali, tajně vynesl trochu látky ven, ze vzteku, že dostal výpověď. Onen chemik byl náhodou starým přítelem *Chobotnice*. Chtěl se vytahovat, a tak mu kapalinu ukázal a chvástavě líčil, jak strašlivě nebezpečné by bylo, kdyby se dostala do nepravých rukou.

Chobotnice odešla a lahvička s látkou byla pryč. Chemik ji hledal všude, ale nenalezl ji. Přirozeně se na ni zeptal *Chobotnice*, otázka se ale setkala s naprostým nepochopením a silným rozhořčením. Chce snad *Cho-*

botnici obvinít z krádeže? Protože chemik svého přítele znal už mnoho let, zkroušeně se mu omluvil. Ani za milion let by ho nenapadlo, že ho kamarád obelhal.

V pokoji bez oken byl na stůl položen nenápadný kufřík. Cvaknutí otvíraného zámku se hlasitě odrazilo od holých stěn. V kufříku ležela fialová hedvábná růže a vedle ní černá stužka. *Chobotnice* z ní kus odstříhla a uvázala kolem stonku růže mašli.

Růže teď vypadala smutně. Velmi smutně.

Chobotnice si dopřála malý, spokojený úsměv. Brzy dosáhne svého cíle. Vypukne to už zítra. Až bude čin dokonán, krycí jméno zmizí a o něm už nepadne nikde ani zmínka. Nikdo se nikdy nedoví, kdo byla *Chobotnice*. Plán se zdál být dokonalý. Byl poťouchlý, nebezpečný a krutý. Tak to ale musí být. Existoval k tomu jeden důvod. Jeden velmi dobrý důvod.

Chobotnice pocítila napětí. Něco na způsob trémy, kterou mívá herec, než vstoupí na pódium.